

[Finansministeren.]

det maa man paa ingen Maade tro — det er der heller ingen Grund til at tro efter alt, hvad der er sket —, men Regeringen har sit Synspunkt med Hensyn til, hvorledes man bedst er i Stand til at komme Landbruget til Hjælp. Og dér vil jeg sige, at jeg er ganske uenig med det ærede Medlem i det Synspunkt, at det skulde være en bedre Maade at hjælpe ved en Nedsættelse af Ejendomsskatterne. Det vilde efter min Mening være en meget slettere Maade at komme Landbrugerne til Hjælp paa, og jeg tror, at jo længere den Kriseordning har virket, som nu er ved at blive gennemført — nu vil jo anden Rate blive udbetalt i Marts —, saaledes at Folk kommer til at se, hvorledes Fordelingen bliver, des mere overbevist vil sikkert Landboerne selv blive om, at det er den bedste Maade at komme dem til Hjælp paa.

Korsgaard: Jeg kan kun udtale min Tilfredshed med den Maade, hvorpaa Forhandlingen forløber. Vi ved jo vel ude fra Landet, at det ikke mere er moderne at holde firkantede Partimøder. Jeg haaber paa, at dette ogsaa her i Salen vil blive Mode, at man diskuterer to og to Partier, saa bliver der en vis Mulighed for nogen Saglighed. Jeg glæder mig altsaa over bl. a. Partiet Venstres Stilling, og da det Parti vel ikke mindst er Fader til de tokantede Møder, nærer jeg ingen Tvivl om, at vi her er inde paa en Vej, som vil give rige og gode Eksempler.

Men helt kunde jo dog to Medlemmer ikke holde sig fra at sige et og andet, og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard udtalte jo, at han syntes ikke, at Situationen var anderledes, end den plejede at være med Henblik paa, om man skulde sige noget her eller ikke. Naar man kan vedblive at finde, at det ikke er en ganske særlig Situation, man er i, og man ikke kan forstaa, at de Udtalelser, Finansministeren har fremsat, giver en særlig Lejlighed, ja, saa maa jo de, der synes saadan, om det.

Det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) Forklaringer synes jeg var vidunderlige, og de bekræfter til Punkt og Prikke Tartuffes Lære. Det ærede Medlem siger: Skal den kommitteredes Lønning paa Finansloven, saa ikke over 15 000 Kr., men kan det arrangeres Nationalbanken og Staten imellem — og man anede jo nok, hvad der vilde ske —, saa lad gaa. Det tror jeg nok, man kan sige, er Tartuffe: Det gør ikke noget, man synder, naar bare det er i det skjulte.

Derefter nogle faa Bemærkninger til den højtærede Finansminister. Jeg konstaterede først med stor Tilfredshed, at Ministeren forstod min Tale, som han i hvert Fald i mangt og meget, ja maaske det aller-meste, var enig med mig i. Paa dette Punkt adskiller Debatten i Dag sig ogsaa fra, som den oftest er her i Salen, hvor man faar Svar paa noget helt andet, end man har spurgt om, eventuelt tillægges der en Udtalelse, man slet ikke har fremsat. I den Retning var Dagen i Dag en meget behagelig Mod sætning til saa mangen anden Debat.

Jeg forstaaer altsaa — det finder jeg for saa vidt ogsaa rimeligt —, at det er en Kendsgerning, at Regeringen vil fremsætte Forslag om Valutalovens Fornyelse, og jeg haaber jo saa paa, at den ogsaa vil blive brugt, saadan som jeg maa antage, det har været Meningen, den skulde bruges.

Med Hensyn til Millionerne til de arbejdsløse, da er det mig nu ikke ene afgørende, hvad der tilfældigvis findes paa Statens Budget; som jeg allerede tidligere har bemærket: det er jo dog Samfundet, der skal bære det hele. Alt i alt er der dog til ekstraordinær Arbejdsløshedshjælp allerede dels vedtaget, dels foreslaaet et samlet Beløb af 20 Mill. Kr., og naar Staten heraf skal betale 7—8 Mill. Kr., er det overfor Problemet Balance dog en Faktor af ikke ringe Betydning.

Med Hensyn til Laanepolitikken har den højtærede Finansminister ikke forstaaet, hvad jeg mente, eller i hvert Fald vilde sige. Jeg tror, at Finansministeren kan være fuldkommen overbevist om, at det, man ude i den brede Befolkning forstaaer ved en fortjenstfuld Handling i denne Forbindelse, er, at Staten ved en bestemt Laanepolitik sparer meget betydelige Beløb, og hvis man læser den socialdemokratiske Presse fra den Tid, da Konverteringen af 8 pCt.s Laanet fandt Sted, saa var det saamænd ikke den Fortjeneste, den siddende Finansminister indvandt ved at gøre Omkostningerne ved Laanets Optagelse lidt mindre, man berømmede ham for. Det kan maaske have drejet sig om, jeg ved ikke hvor mange Hundrede Tusinder en Gang for alle — det skal jeg lade ligge —, og det er naturligvis en Fortjeneste, der kan tilkomme ham, men det er en Fortjeneste, man bare ikke kan se, og det er finansielt set — det tror jeg dog, den højtærede Minister vil give mig Ret i — ikke et Beløb, der vejer videre tungt. Nej, det man berømmede var Rentens Nedsættelse, og herpaa havde Ministeren ingen Indflydelse. Men de smaa og gode Gerninger har